

COLUMN – Zaterdag Live 3 februari 2018 - Columnist: Peter Drijver

Een fijne stad is een mooie welvarende stad, waar we fijn samenwonen. Mens en dier. Met een stadsbestuur dat zorgvuldige belangen weegt en met bewoners, die elkaar werk bezorgen. Een deel van die dieren in de stad zijn huisdieren: kanaries, katten, honden plus de veestapel van de Koekamp en de kinderboerderijen. Allemaal dieren, die eeuwenlang door de mens zijn gevoed, bemind, gemolken of geslacht en zo deel uitmaken van het menselijk huishouden. Maar de stad is ook van het wild: van de meeuwen en kraaien en merels en spreeuwen, van de vosjes en ratten en egels en muizen, van de voortjes en karpers, van de eenden en koeten.

Een anekdote

Onze schoondochter kwam op een dag van de manege terug met twee piepkleine kauwen-kuikens: uit het nest gevallen. De stalhoudster liet ze altijd doodgaan omdat ze geen schijn van kans hadden om te overleven. Als minder hardvochtige stadsbewoners ontfermden we ons over de kale rillende kuikens met enorme snaveltjes. En liefdevol voerden we wurmen, vliegen en stukjes kattenvoer om ze groot te brengen. Kauwtjes groeien als kool en de tuin van ons kantoor in het Hofkwartier werd hun kinderkamer. En kleine kauwtjes worden groot en maken toertochtjes tussen Paleistuin en Grote Kerk.

De eerste keer, dat dat misging was toen we op een zaterdag werden gebeld. Er zaten twee kauwtjes op de vensterbank van een huis in de Oude Molstraat. De bewoners waren bang voor besmetting van hun kindertjes en hadden ze weggejaagd. De terrasbezoekers op straat waren panisch geworden omdat de kauwtjes - nietsvermoedend en goedgeluimd - op hun tafeltjes waren komen zitten. Een wakkere klant had een kartonnen doos over hen heen gegooid en moedig de Dierenambulance gebeld. Stilzwijgend met de bedoeling hen weg te jagen of te laten inslapen. Toen we kwamen, sprongen de kauwen opgewekt op onze schouders - net toen de boze broeders van de Dierenambulance arriveerden. Wat dachten we wel dat we deden? Dat we stapelgek waren door kauwen te voeren - afijn, het hele verhaal.

We besloten de kauwen maar mee naar huis te nemen: 5 minuten lopen daarvandaan waar ze een fijne tuin als honk kregen. Binnen twee dagen zaten ze op de hoek van de Korte Lombardsraat op de hoed van een begeleid-kamerbewoner. De begeleiders werden panisch en hadden – alweer - de Dierenambulance besteld. Hoewel we hen tijdig afbelden werden deze nobele broeders nu echt boos, omdat deze twee leuke kauwtjes hen ver in de toekomst nodeloos werk zouden bezorgen. Twee dagen later hebben we de kauwtjes uitgezet bij een grote kauwenkolonie in een duinbos niet ver weg.

De les is, dat stadsbewoners de fascinatie kwijt zijn voor wild-in-de-stad. Wild dat leeft onder onze neus en waar we met gepaste afstand mee kunnen communiceren. Medebewoners en heus, intelligenter dan je dacht. Net als bomen en groen bieden ze de troost van de seizoenen, de schoonheid van de natuur. Een educatief jeugdprogramma waard. Kom maar op met die verkiezingen.